



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἁπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2035	Κυριακὴ IB' [IB' Ματθ.] (Α' Κορ. 15,1-11) 27 Αὐγούστου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τέσσερις ρίζες τῆς πίστεώς μας

«Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον ὃ εὐαγγελισάμην ὑμῖν, ... ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν..., καὶ ὅτι ἐτάφη, καὶ ὅτι ἐγήγερται...» (Α' Κορ. 15,1-4)

Τί ἄραγε νὰ σημαίνουν, ἀδελφοί μου, τὰ λόγια αὐτά; Εἶνε λόγια τοῦ ἀποστόλου ποὺ ἀκούσαμε, λόγια χρυσᾶ, «νόμισμα» μεγάλης ἀξίας, καὶ πρέπει νὰ τὰ «ἐξαργυρώσουμε», νὰ τὰ ἀπλοποιήσουμε, νὰ τὰ κάνουμε λιανὰ. Θὰ προσπαθῶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νὰ σᾶς ἐρμηνεύσω τοὺς στίχους αὐτοὺς.

Ἀρχίζω μ' ἓνα παράδειγμα, τὸ **δέντρο**. Εἶνε ἓνα δημιουργήμα τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔχει ἓνα μέρος τοῦ ὄρατο καὶ ἓνα μέρος ἀόρατο, δὲν φαίνεται. Αὐτὸ ποὺ φαίνεται εἶνε ὁ κορμός, τὰ κλαδιά, τὰ φύλλα, τὰ ἄνθη, οἱ καρποί. Ὑπάρχει ὅμως καὶ τὸ ἀόρατο μέρος, οἱ **ρίζες**, κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους βαθεῖα στὸ χῶμα. Ποιὸ εἶνε σπουδαιότερο; Οἱ **ρίζες** ποὺ δὲν φαίνονται! Αὐτὲς εἶνε τὸ στόμα τοῦ δέντρου· τραβοῦν σὰν ἀντλία τὸ νερὸ καὶ τὸ μεταφέρουν μέχρι καὶ τὸ τελευταῖο φυλλαράκι στὸ ὑψηλότερο σημεῖο. Οἱ **ρίζες** γιὰ τὸ δέντρο εἶνε τὸ πᾶν· ἂν αὐτὲς εἶνε στερεές καὶ γερές, τὸ δέντρο εἶνε σταθερὸ καὶ θαλερὸ καὶ οἱ καρποὶ ὑγιεῖς.

Ὑπάρχει ὅμως κ' ἓνα ἄλλο δέντρο, ποὺ τὸ φύτεψε ὄχι ἄνθρωπος ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἡ ἁγία Τριάδα, καὶ δὲν θὰ μπορέση κανένας διάβολος νὰ τὸ ξεριζώσῃ. Αὐτὸ εἶνε ἡ **Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ πίστι μας**. Τὸ δέντρο αὐτὸ προῆλθε ἀπὸ ἓνα σπόρο. Ποιὸν σπόρο· ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπὸ **τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ**. Ἀπὸ τὰ ἀπλᾶ λόγια, ποὺ εἶπε ὁ Χριστός, φύτρωσε τὸ δέντρο αὐτὸ καὶ ἔβγαλε καρπούς.

Τὸ ὄρατο μέρος τοῦ δέντρου εἴμαστε ἐμεῖς· εἶνε οἱ ἐκκλησιές, οἱ καμπάνες, οἱ πολυέλεοι, οἱ κολυμβήθρες κ.τ.λ.. Ἄλλ' αὐτὰ μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ λείψουν· μπορεῖ νὰ ῥθῆ ἓνας ἀντίχριστος νὰ γκρεμίσῃ ὅλες τὶς ἐκκλησίες – καὶ θὰ ῥθῆ ἡ ὥρα αὐτή!...–, νὰ κάψῃ τὶς εἰκόνες κ.λπ.. Τὸ δέντρο κόβεται, ἀλλὰ ἡ **ρίζα** μένει.

Ποιὰ εἶνε ἡ **ρίζα**, ποὺ κανεὶς δὲν θὰ μπορέ-

σῃ νὰ τὴν ξεριζώσῃ; Εἶνε ἡ **πίστις**. Ποιὰ πίστις; «**Τὸ εὐαγγέλιον**», ποὺ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος. «**Γνωρίζω ὑμῖν**», σᾶς γνωστοποιῶ, ἀδελφοί μου, λέει, ὅτι ἡ πίστι μας δὲν εἶνε μιὰ φιλοσοφία, μιὰ θεωρία, ἓνας μῦθος, ἓνα παραμῦθι, ἓνας φανταχτερός λόγος. «**Γνωρίζω ὑμῖν**», σᾶς κάνω γνωστό, «**τὸ εὐαγγέλιον**», τὸ ὁποῖο «**καὶ παρελάβετε**», στὸ ὁποῖο «**καὶ ἐστήκατε**» καὶ διὰ τοῦ ὁποίου «**καὶ σώζεσθε**» (Α' Κορ. 15,1-2).

Ποιὸ εἶνε τὸ «εὐαγγέλιον», οἱ **ρίζες** τῆς πίστεώς μας; Ὅπως κάθε δέντρο ἔχει **ρίζες**, ἔτσι καὶ ἡ πίστις μας ἔχει **ρίζες** βαθεῖες. Καὶ σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει τὶς **ρίζες** ποὺ, ἐφ' ὅσον αὐτὲς ὑπάρχουν, τὸ δέντρο τῆς πίστεώς μας θὰ εἶνε ἀμάραντο.

● **Πρώτη ρίζα**, πρώτη ἀλήθεια δηλαδὴ τῆς πίστεώς μας, ποιὰ εἶνε; τί διδάσκει ἡ πίστις μας; Διδάσκει, ὅτι ἦρθε. Ποιὸς ἦρθε; Ὁ Κύριος. Οἱ Ἑβραῖοι ἀκόμα περιμένουν καὶ λένε «θὰ ἔρθῃ»· ἐμεῖς λέμε «ἦρθε». Ποιὸς, ἀπὸ ποῦ ἦρθε; ἄγγελος, ἀρχάγγελος, βασιλιάς ἐπίγειος, κανένας ἐξωγήινος ποὺ φαντάζονται κάποιοι; ἦρθε πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ τοὺς γαλαξίες, ἀπὸ τοὺς «**οὐρανοὺς τῶν οὐρανῶν**» (Ψαλμ. 148,4) – ποιός; Ὁ Θεός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. ἦρθε, ὅπως λέει ἡ Ἀποκάλυψις (βλ. 12,14), σὰν «**ἀετός**», ποὺ πετάει ἀπὸ τὰ ὕψη διαγράφει κύκλους, χαμηλώνει κ' ἔρχεται καὶ κάθεται σ' ἓνα βράχο. Ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς κατέβηκε ἐδῶ στὴ γῆ. «**Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους**» (Λουκ. 1,78). Ἐνανθρώπησε ἀπὸ τὰ καθαρῶτατα αἵματα τῆς Παναγίας, γεννήθηκε καὶ ἔζησε ἀνάμεσά μας· «**ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη**» (Βαρ. 3,38). Ἡ **πρώτη ρίζα** λοιπὸν εἶνε νὰ πιστέψῃς, ὅτι **ὁ Θεὸς ἦρθε ἐπὶ τῆς γῆς**· ἡ πίστις μᾶς δείχνει τὴ φάτνη κι ἀκοῦμε τὸν ἀγγελικὸ ὕμνο «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**» (Λουκ. 2,14).

● **Ἡ δεύτερη ρίζα**. Φεύγουμε ἀπὸ τὴ φάτνη

καὶ πᾶμε στὸ φρικτὸ Γολγοθᾶ, ποῦ ὁ Χριστὸς μας τὸν ἔβαψε μὲ τὸ αἷμα του. Ἐκεῖ ἕνας ἄγγελος γράφει ἐπάνω στὸ σταυρὸ τὶς λέξεις ποὺ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «**ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν...**, καὶ **ὅτι ἐτάφη**» (Α΄ Κορ. 15,3-4) νὰ πιστέψης λοιπὸν καὶ νὰ παραδεχθῆς, ὅτι δὲν ἦλθε ἀπλῶς στὴ γῆ, ἀλλὰ καὶ ἀπέθανε. Ποιός; Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παρθένου. Καὶ πῶς ἀπέθανε; Ὡς καταδικασμένος ἁμαρτωλός, ὡς ὁ δυστυχέστερος ἄνθρωπος· μὲ ἀγκάθινο στεφάνι στὸ κεφάλι, μὲ τὰ χέρια τρυπημένα, μὲ τὴν πλευρὰ σχισμένη, μὲ τὰ πόδια του ματωμένα· γυμνός, ἐγκαταλελειμμένος, διψασμένος· αὐτὸς ποὺ ἔκανε τὶς πηγές, τοὺς ποταμοὺς καὶ τοὺς ὠκεανούς, δὲν εἶχε ἕνα ποτήρι νερὸ καὶ εἶπε «*Διψῶ*» καὶ φώναξε «*Τετέλεσται*» (ἔ.ἀ. 19,28,30).

● Νὰ κρατήσης ἀκόμα μιὰ **τρίτη** ρίζα. Ἀπέθανε ὁ Χριστὸς καὶ ἐτάφη· μέχρι ἐκεῖ συμφωνοῦν ὅλοι. Ἀλλὰ στὸ ἐπόμενο κάποιοι διαφωνοῦν. Τί λέει ὁ ἀπόστολος· ὅτι ὁ Χριστὸς «*ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν*» (Α΄ Κορ. 15,3), **ἀπέθανε γιὰ μᾶς**· γιὰ μένα, γιὰ σένα, γιὰ ὅλες τὶς γενεές τῶν γενεῶν, γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Γιατί ἀπέθανε; Γιὰ νὰ μᾶς σώση. Ἀπὸ τί; Ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μας. Ἄν μπορούσαμε νὰ σωθοῦμε μόνοι μας, δὲν θὰ κατέβαινε στὴ γῆ, μὰ ὁ κόσμος δὲν μπορούσε νὰ σωθῆ μὲ ἄλλο μέσο. Ἦταν βαρεῖα ἢ ἀρρώστια τοῦ ἀνθρώπου καὶ χρειαζόταν νὰ γίνῃ μετάγγις αἵματος, νὰ μπῆ μέσα στὴν ἀνθρωπότητα ἀγνὸ αἷμα. Ἦταν μεγάλο τὸ χρέος μας, πολλὰ τὰ γραμμάτια τῶν ἁμαρτιῶν μας, καὶ πῶς νὰ ξεχρεωθοῦμε; Ὡ τ' ἁμαρτήματά μας! Τὰ γραμμάτια αὐτὰ ποιὸς νὰ τὰ ἐξοφλήσῃ; Μὰ καὶ χίλια χρόνια νὰ κάνῃς νηστείες καὶ μετάνοιες, δὲν ξεφλᾶς τὰ χρέη σου αὐτά. Πῶς ἐξοφλοῦνται αὐτὰ τὰ γραμμάτια; πῶς ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴν κατάρρα τοῦ νόμου; «*Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρρας τοῦ νόμου*» (Γαλ. 3,13). Φτάνει νὰ πέση, ἀδέρφια μου, μιὰ σταλαγματιὰ, ἕνα ἠλεκτρόνιο τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὰ σβήνει ὅλα. Αὐτὸς εἶνε «*ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου*» (Ἰω. 1,29). «*Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει...*». Μὴ διαβάσετε μόνο ἐφημερίδες· ἀνοίξτε τὴ Γραφή, τοὺς προφήτες, διαβάστε τὸν Ἰσαΐα ποὺ λέει «*Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται*», κ' ἐμεῖς «*ἐλογισάμεθα αὐτὸν εἶναι ἐν πόνῳ καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ καὶ ἐν κακώσει. ... Τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν*» (Ἠσ. 53,4-5). Τὸ φάρμακό μας εἶνε τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας.

● Λοιπὸν, Χριστιανέ, κράτα τὴ μία ρίζα ὅτι ὁ Κύριος ἐνανθρώπησε, τὴ δεύτερη ρίζα ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπέθανε μαρτυρικῶς, τὴν τρίτη ρίζα

ὅτι ἀπέθανε ὑπὲρ ἡμῶν. Καὶ ἡ **τέταρτη** ρίζα ποιά εἶνε; Θὰ μὲ ρωτήσης ἐμένα· Πῶς νὰ πεισθῶ ὅτι εἶνε Θεός; Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἀλήθεια ἀπ' τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός, καὶ τὴ βεβαίωσε μὲ τὴ σφραγίδα τῆς ἡ ἀγία Τριάδα· ἡ δὲ σφραγίδα τῆς ἀγίας Τριάδος εἶνε ἡ ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος «*...καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς γραφάς*» (Α΄ Κορ. 15,4), **ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν**, ἐμφανίστηκε καὶ **τὸν εἶδαν** χίλια μάτια.

* * *

Αὐτά, ἀδέρφια μου, εἶνε τὰ μεγαλεῖα τῆς πίστεώς μας. Γιὰ νὰ μὴν τὰ ξεχνᾶμε, ἡ Ἐκκλησία ὠρίσε νὰ κάνουμε **μνημόσυνο τοῦ Χριστοῦ**. Ὅπως κάνεις μνημόσυνο τῶν γονέων σου, ἔτσι ὄχι μιὰ φορὰ τὸ χρόνο ἀλλὰ μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα τοῦλάχιστον, κάθε Κυριακὴ, ὀφείλουμε νὰ ἐκκλησιαζώμαστε. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος δίνει ἐντολή· Νὰ θυμᾶσαι τὸ Χριστό, «*Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγγηγεργμένον ἐκ νεκρῶν*» (Β΄ Τιμ. 2,8). Γι' αὐτὸ στὴν θεία Λειτουργία ἀκοῦμε· «*Μεμνημένοι τοίνυν τῆς σωτηρίου ταύτης ἐντολῆς καὶ πάντων τῶν ὑπὲρ ἡμῶν γεγεννημένων, τοῦ σταυροῦ, τοῦ τάφου, τῆς τριημέρου ἀναστάσεως...*» (πρὸ τοῦ καθαν.). Ἐνθυμούμενοι τὸ θάνατο καὶ τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ κάνουμε ἐκεῖ, στὴν θεία εὐχαριστία, τὸ μνημόσυνό του.

Ἡ λατρεία μας εἶνε ὀλοζώντανη. Μπαίνοντας στὴν ἐκκλησία, βλέπεις ἐκεῖ τὴ φάτνη καὶ τὸ Γολγοθᾶ κι ἀκοῦς τὴν οὐράνια μουσικὴ «*Οἱ τὰ Χερουβὶμ μουσικῶς εἰκονίζοντες...*». Τὸ κομμάτι αὐτὸ δὲν εἶνε γῆ, εἶνε οὐρανός. Οἱ ἀγράμματοι πρόγονοί μας, ὅταν περνοῦσαν τὰ ἅγια, δάκρυζαν καὶ ἔλεγαν «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42)· ζοῦσαν τὸν Μυστικὸ δεῖπνο «*Λάβετε, φάγετε... Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...*» (βλ. Ματθ. 26,26,28 κ.ά.).

Σήμερα ὅμως οἱ ἐκκλησίες εἶνε ἄδειες. Καὶ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· **πιστεύουμε;** Ἄν πιστεύαμε, τὴν Κυριακὴ τὸ πρωὶ θὰ κάναμε φτερὰ στὰ πόδια νὰ ἴρθοῦμε στὴν ἐκκλησιὰ κατὰ τὸ ψαλμικὸ «*Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων. ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου*» (Ψαλμ. 83,2-3).

Ἀδελφοί μου, σᾶς τὸ λέω μὲ πόνο· **νὰ μετανοήσουμε**, νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ Θεό. Μὴ χάσουμε τὴν πίστι μας, δὲν ὑπάρχει χειρότερο κακό. **Μὲ τὴν πίστι μας θὰ ζήσουμε.** Γι' αὐτὸ, κι ἂν ὅλοι οἱ ἄλλοι γίνουν αἵρετικοί, μασόνιοι, ὑλισταί, ἄθεοι, καὶ ἕνας παιδί μου ἂν μείνης, **νὰ μείνης μὲ τὸ Χριστό**, κι ὅταν πλησιασῇ ἡ τελευταία στιγμὴ τῆς ζωῆς σου νὰ πῆς «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*»· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**